

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-124/15-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Eveline Čolović Tomić, članica vijeća, te sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja D. I. T. iz G., kojeg zastupa odvjetnik J. M., S., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-04/13-01/323, urbroj: 401-01/04-15-15 od 16. ožujka 2015., radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 20. kolovoza 2015.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-04/13-01/323, urbroj: 401-01/04-15-15 od 16. ožujka 2015.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem odbačen je prijedlog tužitelja za obnovu postupka dovršenog rješenjem Povjerenice za informiranje, klasa: UP/II-008-04/13-01/323, urbroj: 401-01/04-14-05 od 17. veljače 2014.

Tužitelj je zatražio obnovu postupka koji je okončan rješenjem donijetim u žalbenom postupku, kojim je odbijena žalba izjavljena protiv rješenja fakulteta Sveučilišta u S., klasa: 032-01/13-04/0001, urbroj: 2181-203-01-01-13-0005 od 28. kolovoza 2013., kojim je uskraćena tražena informacija u ovom slučaju očitovanje doc.dr.sc. A. Č. zbog zaštite osobnih podataka. Protiv tog rješenja tužitelj nije uložio tužbu i pokrenuo upravni spor pa je postupak dovršen rješenjem kojim je odbijena žalba.

Tužitelj u tužbi navodi da je nakon saznanja o postojanju novih činjenica i okolnosti koje bi zasigurno imale utjecaja na ishod upravnog postupka, te na konačnu odluku u toj upravnoj stvari, dana 25. studenog 2014. ustao s prijedlogom radi obnove postupka i u tom prijedlogu detaljno obrazložio razloge radi kojih se predlaže obnova postupka. Razlozi su dokumentirani i dokazima te potkrijepljeni svi navodi podnositelja prijedloga za obnovu postupka, pa nije bilo niti jedne okolnosti koja isključuje mogućnost da se takav obrazložen i na zakonu utemeljen prijedlog radi obnove postupka odbaci. Razloge zbog kojih je odbačen prijedlog smatra neutemeljenim jer baš u odlučnim činjenicama to rješenje ne daje razloge, a pravne propise koji su kongentne naravi tumači proizvoljno i vrlo ekstenzivno. Takav pravni stav utemeljen je na nizu propusta koji su počinjeni

tijekom samog upravnog postupka, a potonji povodom odluke o prijedlogu radi obnove postupka. Citira odredbu članka 123. stavak 1. točka 1. Zakona o općem upravnom postupku koji propisuje način, uvjete i pravila postupka povodom prijedloga za obnovu, dok je odredbom članka 123. stavak 3. propisano da stranka može tražiti obnovu postupka u roku od 30 dana od saznanja za razloge obnove ili od kada je stekla mogućnost upotrebe novih dokaza. Stoga smatra da je prijedlog podnio pravodobno sukladno ovlaštenjima koje mu daje ZUP radi obnove postupka te opisao razloge dijeleći ih na okolnosti spoznaje novih činjenica popraćenih dokazom te obrazlažući pritom trenutak saznanja za te nove činjenice. Tako je navedeno da je drugostupanjsko upravno tijelo svojim dopisom od 21. listopada 2014., koji dopis je primio e-mail porukom dana 27. listopada 2014., proglasilo nenadležnim za rješavanje upravne stvari za koju je evidentno prije toga sebe smatralo nadležnim rješavati, kada je to tijelo odbilo žalbu žalitelja, ovdje tužitelja, kao neosnovanu. Nakon primitka dopisa i saznanja za nove činjenice i nove okolnosti tužitelj je kao podnositelj prijedloga pravodobno 25. studenog 2014. ustao s prijedlogom radi obnove postupka. Nesporno je da je doznao za nove činjenice koje bi bitno utjecale na rješenje upravne stvari, te je nesporno da je te činjenice i okolnosti tužitelj doznao primivši e-mail poruku 27. listopada 2014. Smatra da su kumulativno ispunjene okolnosti iz odredbe članka 123. stavak 1. i stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku. Smatra također da su okolnosti na kojima se prijedlog temelji učinjene vjerojatnim pa tuženo tijelo državne uprave pogrešno tumači i primjenjuje značenje te odredbe u konkretnom slučaju tvrdeći da podnositelj prijedloga nije učinio vjerojatnim okolnosti na kojima se temelji prijedlog za obnovu postupka u čemu se očituje žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava na koji ukazuje tužitelj. Za tuženo tijelo pored svih uvjeta i okolnosti prijeporan je samo jedan, to što podnositelj prijedloga nije učinio vjerojatnim okolnost na kojima temelji svoj prijedlog za obnovu. Smatra da je u svom prijedlogu detaljno i sustavno obrazložio vjerojatnost okolnosti na kojima temelji svoj prijedlog, a radi načela ekonomičnosti postupka ne izlaže ponovno cjelokupan tijek događaja, već navodi sasvim pogrešan pravni pristup koji zauzima autoru tuženog rješenja. Tužitelj je nesporno bio stranka upravnog postupka koji se vodio pred nadležnim tijelom državne uprave, pa nesporno ima pravo razgledavanja spisa te tražiti da mu se napravi preslika dokumentacije koja prileži spisu pa i cijelog spisa. Okolnost da je tužitelj stranka u postupku je nesporna jer je postupak i pokrenut na njegov zahtjev, pa legitimacija proizlazi iz odredbe članka 4. stavak 1. ZUP-a. Prvostupanjsko tijelo onemogućilo je tužitelju kao stranci u upravnom postupku da temeljem odredbe članka 84. stavak 1. ZUP-a konzumira svoje procesno pravo i razgleda spis i napravi presliku dokumenata koji prileže tom spisu. Drugostupanjsko tijelo je počinilo isti propust iako se izrijeckom ne osvrće na navedenu problematiku, ali odbacujući žalbu tužitelja izjavljenu protiv prvostupanjskog rješenja priklanja se istom. Tužitelj zbog neobrazlaganja odlučnih činjenica i izbjegavanja ikakvog osvrta na odlučne činjenice sumnja u pristranost osoba koje su vodile drugostupanjski i prvostupanjski postupak i koje su donijele rješenje. Postupajući povodom novog pitanja i zahtjeva tužitelja drugostupanjsko upravno tijelo najprije obavještava tužitelja da na temelju odredbe ZUP-a kao stranka u postupku ima pravo razgledati spis i napraviti preslik dokumentacije neupravnog i upravnog postupka, a nakon toga odbija tužiteljev zahtjev od 20. rujna 2014. u kojem je sukladno odredbi ZUP-a navodeći opravdane razloge zatražio da mu se to omogući u prostorijama prvostupanjskog tijela što je drugostupanjsko tijelo odbilo, a da o tom zahtjevu nije izdalo rješenje s uputom o pravnom lijeku. Tvrdnja drugostupanjskog tijela da je prvostupanjskom tijelu vraćen dokument iz spisa koji je tužitelj tražio pokazala se neistinitom. Unatoč tomu što je prethodnim rješenjem drugostupanjsko tijelo, koje je potpisala ista osoba odbilo žalbu kao neosnovanu i to na temelju Zakona i prava na pristup informacijama, a žalba je uključivala i taj zahtjev, što nadasve dovodi u sumnju njezinu nepristranost, a i razlog za njezinim izuzećem, imajući u vidu i činjenicu da je osoba koja je rješavala donijela rješenje, ujedno i čelnik drugostupanjskog tijela sukladno članku 35. stavku 3. Zakona, obavlja nadzor i provodi inspekcijski nadzor nad

provedbom tog Zakona. Sve to upućuje da je ta osoba drugostupanjskog tijela treba biti izuzeta, a što je također razlog zbog kojeg je trebao dopustiti obnovu postupka. Osporeno rješenje sasvim pogrešno tumači zahtjev koji je tužitelj postavio u pogledu propisno izdane potvrde koja mu je izdana bez klase, urbroja, bez nadnevka, bez potpisa službene osobe i s pogrešnim podatkom, te daje sasvim pogrešne i neprihvatljive razloge radi kojih bi mu takvo njegovo traženje valjalo odbiti pogrešno primjenjujući zakonske propise. Na izdavanje potvrde primjenjuju se odredbe ZUP-a, a ne i Zakona o pravu na pristup informacijama, kao što je u rješenju pogrešno navelo drugostupanjsko tijelo koje se kasnije proglasilo nenadležnim za to pitanje, kako je spomenuto. Svoje pravo tražiti informaciju, pregled spisa odnosno kopiranje spisa ili dijela tužitelj crpi iz činjenice što je stranka u postupku. Osim toga u žalbenim razlozima osobito u točki 7. žalbe naveden je i pravni interes podnositelja prijedloga, a ovdje tužitelja. Posve je pritom irelevantan sadržaj spisa odnosno dijela spisa odnosno samo jedne isprave u spisu. Sadržavala ta isprava nečije osobne podatke ili ne, trenutkom od kada ista prileži spisu upravnog predmeta postaje javno, te stoga nema mogućnosti uskrate strankama u upravnom postupku da konzumiranjem svog procesnog prava koja mu pripadaju dođu u posjed preslika takve isprave. Nakon što je druga stranka primila podnesak žalitelja i izvršila uvid u cjelokupni spis predmeta opskrbljeno je cjelokupnom informacijom odnosno informacijama iz postupka koji se vodi, a tada je nesporno pravo žalitelja da kao stranka u postupku ima pravo uvida u cjelokupni spis, dobivanje svih i potpunih informacija u pogledu tijeka postupka, uključujući i uvid u očitovanje druge stranke.

Pozivajući se na zaštitu osobnih podataka sadržanih u takvoj ispravi osporeno rješenje sasvim pogrešno tumači materijalno pravo te ozakonjuje procesnu povredu koju je upravno tijelo učinilo uskraćivanjem tužitelju da izvrši uvid u spis i time i u ispravu koja prileži spisu. Razlozi koje osporeno rješenje daje u odnosu na predmetni upravni postupak koji se vodi pred Etičkim povjerenstvom fakulteta, navodeći da se ne bi radilo o upravnom postupku apsolutno su neprihvatljivi. Notorno je da bi se postupak pred takvim tijelom vodio sukladno odredbama ZUP-a jer sama činjenica što se ne radi o sudskom ili postupku iz neke druge nadležnosti isti čini upravnim postupkom. Smatra da baš postupak pred Etičkim povjerenstvom predstavlja poseban upravni postupak pred tim tijelom, a iz dopisa od 14. ožujka 2013. godine razvidno je da i prvostupanjsko tijelo to smatra upravnim postupkom, premda pogrešno primjenjuje odredbu članka 93. stavak 1. ZUP-a jer se ona ne odnosi na izdavanja potvrde kao i to da je podnositelj zahtjeva stranka u postupku pred Etičkim povjerenstvom.

Mišljenja je da se tijelo za isti postupak selektivno oslanja jednom na Zakon o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 53/91. i 103/96., a drugi put na Zakon o pravu na pristup informacijama očito s nakanom da bi podnositelju, ovdje tužitelju uskratilo njegova prava, što je apsolutno suprotno članku 7. ZUP-a. Ako bi se taj postupak smatrao neupravnim i u tom slučaju je drugostupanjsko tijelo dopisom od 11. travnja 2014. godine potvrdilo da je podnositelj zahtjeva, ovdje tužitelj, sukladno članku 84. stavak 1. ima pravo razgledati spis i napraviti preslik dokumentacije spisa iz upravnog i neupravnog postupka, a na što je trebalo upozoriti stranku tijekom postupka i ne odbiti žalbu kao neosnovanu.

Smatra da ni prvostupanjsko ni drugostupanjsko rješenje sukladno članku 1. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama nije trebalo donijeti temeljem toga Zakona nego temeljem Zakona o općem upravnom postupku što prethodno priznaje prvostupanjsko tijelo u dopisu od 27. lipnja 2013. godine za koju je tužitelj saznao i dostavljeno mu je nakon završetka upravnog postupka, a naknadno i drugostupanjsko tijelo to priznaje. Drži da su tužitelju povrijeđena kako zakonom tako i Ustavom Republike Hrvatske zajamčena prava, suprotno načelu jednakosti stranaka u postupku te načelu razmjernosti u zaštiti prava stranaka i javnog interesa, te posebno načela pristupa podacima, žalitelj je ponovno stavljen u neravnopravan položaj što je protivno Ustavu Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 56/90., 135/97., 8/98., 113/00., 124/00., 2801., 41/01.,

55/01., 76/10., 85/10.) koji jamči jednakost svih pred zakonom, kao i pred tijelima javne vlasti (članak 14. i 26. Ustava RH). Predlaže Sudu da donese presudu kojom upravnu tužbu usvaja i poništava u cijelosti osporeno rješenje, a dopušta obnovu postupka pred fakultetom u S..

U odgovoru na tužbu tuženik u potpunosti ostaje kod pobijanog rješenja i razloga navedenih u obrazloženju te predlaže dokaze iz spisa predmeta. Dodatno se napominje da tužitelju niti jednom radnjom nisu povrijeđena zakonom i Ustavom Republike Hrvatske zajamčena prava, štoviše u više navrata su mu što pisanim putem, a što telefonskim razgovorom pojašnjena njegova prava, a sasvim je netočno da je tuženik odbio njegov zahtjev za uvid u spise predmeta.

Tuženik je tužitelju zbog razloga ekonomičnosti postupka, a na traženje tužitelja dostavio putem elektroničke pošte dana 27. svibnja 2014. godine dokumentaciju koja se nalazi u spisima predmeta drugostupanjskog tijela i to neupravnom klasa: 008-09/13-01/33, i upravnom klasa: UP/II-008-04/13-01/323. Tužitelj je podneskom od 22. rujna 2014. godine zatražio od tuženika da mu se kao stranci u postupku sukladno odredbi članka 84. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku odobri razgledati ili pošalje preslik dokumenta iz spisa predmeta tužitelja klasa: UP/II-008-04/13-01/323 koji je fakultet Sveučilišta u S. dana 24. prosinca 2013. godine dostavio drugostupanjskom tijelu kao dio spisa predmeta i to uz popratni dopis, odnosno da mu tuženik ukoliko nije zadržao preslik traženog dokumenta odobri ili dopisom potvrdi da ima pravo razgledati predmetni dokument i napraviti njegov preslik u prostorijama prvostupanjskog tijela. Tuženik je pojasnio tužitelju da se u upravnom predmetu drugostupanjskog tijela ne nalazi traženi dokument, jer je nakon završetka žalbenog postupka vraćen prvostupanjskom tijelu zajedno s odlukom o žalbi. Tuženik nije rješenjem odbio podnesak tužitelja u kojem traži da mu se odobri razgledati ili pošalje preslik traženog dokumenta budući da traženog dokumenta nema u spisu tuženika jer je isti vraćen zajedno sa spisom predmeta prvostupanjskom tijelu, a što je tužitelju u više navrata pojašnjeno. Također mu je pojašnjeno da s obzirom da mu je prvostupanjsko tijelo odbilo omogućiti traženu informaciju temeljem odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama, a tuženik kao drugostupanjsko tijelo potvrdilo odluku prvostupanjskog tijela tražena informacija ne može mu biti dostupna kao stranci u postupku u ostvarivanju prava na pristup informacijama jer se Zakon o pravu na pristup informacijama odnosi na sve korisnike prava na informaciju na jednak način, te ukoliko bi mu se omogućila tražena informacija onda bi se ista trebala omogućiti svakom korisniku koji bi zatražio tu istu informaciju, a što zbog zaštite osobnih podataka koje sadrži tražena informacija nije moguće. Dopisom, klasa: 008-03/14-01/256, urbroj: 401-01/06-15-05 od 2. travnja 2015. godine tuženik je između ostalog obavijestio tužitelja da kao stranka u postupku može u bilo koje vrijeme u službenim prostorijama ureda tuženika za vrijeme radnog vremena ureda uz prethodnu najavu, osobno ili s obzirom da je iz S. putem punomoćnika izvršiti uvid u spis.

Posebno tuženik napominje da je fakultet u S. dopisom, klasa: 032-01/15-04/0001, urbroj: 2181-203-03-02-15-0019 od 1. srpnja 2015. godine koji je tuženik zaprimio dana 3. srpnja 2015. godine tuženiku dostavio spis predmeta te da je kao dio spisa predmeta dostavio informaciju koja je predmet postupka i to preslika očitovanja doc.dr. A. Č..

Predlaže stoga Sudu da tužbu odbije i potvrdi rješenje tuženika.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Rješenjem Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske od 17. veljače 2014. godine odbijena je žalba I. T. izjavljena protiv rješenja fakulteta Sveučilišta u S. od 28. kolovoza 2013. godine kao neosnovana.

Ocjenjujući žalbu Povjerenica za informiranje ne nalazi javni interes da se zatražena informacija omogući žalitelju, a odluka se temelji na odredbama Zakona o zaštiti osobnih podataka (Narodne novine, broj 103/03., 118/06., 41/08., 130/11., 106/12.-p.t.) jer je utvrđeno da pristup informaciji u ovom slučaju dokumentu, očitovanju doc.dr.sc. A. Č. nije dopušteno jer dokument sadrži osobne podatke, te su ispunjeni uvjeti za primjenu odredbe članka 11. stavak 3. Zakona o

zaštiti osobnih podataka kojim je propisano da je zabranjeno davanje osobnih podataka na korištenje drugim primateljima za čiju obradu, odnosno korištenje nisu ovlašteni prema odredbama članka 7. i članka 8. stavak 2. ovog Zakona te ako je svrha za koju se osobni podaci traže na korištenje sukladna odredbi članka 6. stavak 2. i 3. ovog Zakona. Ocijenjeno je da svaka osoba ima pravo na zaštitu svojih osobnih podataka, a njih ne čine samo ime, prezime, adresa i slično, već i obilježje specifično za njezin fizički, psihološki, mentalni, gospodarski, kulturni ili socijalni identitet radi čega se ne može omogućiti žalitelju tržena informacija.

Protiv tog rješenja tužitelj nije podnio tužbu, pa je donošenjem rješenja kojim se žalba odbija prvostupanjsko rješenje fakulteta Sveučilišta u S. kojim je odbijen zahtjev za pristup informacijama postalo končano i pravomoćno.

Nakon toga tužitelj je podnio prijedlog za obnovu postupka, a prema ocjeni ovog Suda osnovano je zahtjev odbačen.

Traženi dokument predstavlja dio predmeta koji se vodio pred Etičkim povjerenstvom Fakulteta, u kojem postupku je tužitelj stranka.

O zahtjevu za pristup informaciji, očitovanju doc.dr.sc. A. Č. protiv kojeg se vodio postupak pred Etičkim povjerenstvom, pravomoćno je odlučeno rješenjem kojim je odbijen zahtjev, pa okolnosti koje predlagatelj iznosi u prijedlogu za obnovu postupka nisu takve koje bi predstavljale osnovu za obnovu postupka vođenog povodom zahtjeva za pravo na pristup informacijama.

Nakon što je okončan postupak rješenjem tuženika, tužitelj se obratio dana 22. rujna 2014. godine, a što je i vidljivo iz odgovora Povjerenika za informiranje od 21. listopada 2014. godine, kojeg je tužitelj zaprimio elektronskim putem 27. listopada 2014. godine, tuženiku radi vršenja uvida u spis sukladno odredbi članka 84. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku. Ujedno tužitelj se osvrnuo i na nepropisno izdavanje potvrde od strane fakulteta Sveučilišta u S., koja potvrda se odnosi na dostavu mišljenja Etičkog povjerenstva donijetog u tom postupku. U odgovoru je pojašnjeno da obzirom na dovršeni postupak o pravu na pristup informacijama, tužitelju kao stranci nije moguće dopustiti uvid u taj dokument, premda ima pravo izvršiti uvid u spis u kojem je bio stranka u postupku. U odnosu na nepropisno izdavanje potvrde od strane fakulteta Sveučilišta u S. naglašeno je da zahtjev za izdavanje potvrde odnosno izmjena postojeće nije zahtjev za pristup informacijama u smislu odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama i Povjerenica za informiranje nije nadležna u odnosu na taj zahtjev tužitelja.

Stoga okolnosti i činjenice koje tužitelj iznosi u prijedlogu za obnovu postupka, a odnose se na naknadni uvid u spis i izdavanje potvrde u drugom postupku nisu okolnosti kojima je tužitelj učinio vjerojatnim razloge za obnovu postupka. Ne radi se o takvim okolnostima odnosno novim dokazima i činjenicama koje predstavljaju odlučne činjenice za rješavanje upravne stvari, pa se ne radi o činjenicama iz članka 123. stavak 1. točka 1., odnosno radi se o činjenicama i okolnostima koje su dijelom nastale nakon donošenja rješenja kojim je okončana ova upravna stvar u postupku u kojem je odlučivano o pravu na pristup informacijama.

U odnosu na razloge za obnovu utemeljene na stajalištu tužitelja da je osobu koja je vodila drugostupanjski postupak trebalo izuzeti važno je navesti odredbu članka 123. st. 1. točke 3. ZUP-a koja propisuje da je razlog za obnovu činjenica da je ta osoba morala biti izuzeta. Sumnja u pristranost je samo mogući razlog za izuzeće, a ne obavezan razlog jer tako propisuje čl. 24. st. 3. točka 4. ZUP-a.

Stoga je ovaj Sud na temelju članka 57. stavak 1. („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12. i 152/14.) odbio tužbeni zahtjev.

Zagrebu 20. kolovoza 2015.

Predsjednica vijeća

Lidija Vukičević, v.r.